

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/378/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215201497
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2215201497.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a JUDr. Daniela Ilavského v právnej veci žalobkyne: AB 1 B. V., so sídlom Strawinskylaan 933, Amsterdam, 1077XX, Holandské kráľovstvo, registračné číslo 560 07 043, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, proti žalovanej: C. X., nar. XX. S. XXXX, bytom L. P. XXX, XXX XX X. T., o 1.762,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 12. marca 2015 č. k. 8C 71/2015-59, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej potvrdzuje a v časti trov konania mení tak, že žalovanej náhradu trov prvostupňového konania nepriznáva.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 350,66 eur spolu s úrokom z omeškania 5,05% ročne počítaným od 23. januára 2015 do zaplatenia a úrok z omeškania 4,07 eur, II. vo zvyšku súd žalobu zamietol a III. žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne poukazom na § 1 ods. 1 a ods. 2, § 2 písm. a), písm. b) a písm. d), § 9 ods. 2 písm. a) až y), § 9 ods. 6, § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), § 52 ods. 1, ods. 3 a ods. 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2, § 544 ods. 1 a ods. 2, § 565 OZ (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov), ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. februára 2013 a ust. § 273 ods. 1 ObZ (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení neskorších zmien a doplnení), poukazom na rozsudok Krajského súdu Trnava z 22. septembra 2014 č. k. 23Co 263/2013-126 ako aj rozsudok toho istého súdu zo 14. mája 2013 č. k. 10Co 28/2012-70 a napokon rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky č. I. ÚS 3512/11 z 11. novembra 2013 a vecne dôvodnosťou žaloby žalobkyne v časti žalovanej pohľadávky v rozsahu 350,66 eur s príslušným úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne počítaným z tejto sumy od 23. januára 2015 a kapitalizovaným úrokom z omeškania v sume 4,07 eur z dôvodu preukázanej existencie povinnosti žalovanej vrátiť žalobkyni zostatok čerpaného avšak ku dňu rozhodovania súdu prvého stupňa vo veci nesplateného úveru v sume 350,66 eur, to všetko na základe Úverovej zmluvy č. 43120640955 z 12. decembra 2013 (uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobkyne - spoločnosťou HOME Credit Slovakia a.s., Teplická 7434/147, Piešťany ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom) s uplatneným zákonným úrokom

z omeškania (prihliadnuc na Zmluvu o postúpení pohľadávok zo 14. októbra 2014 uzatvorenú medzi spoločnosťou HOME Credit Slovakia a.s., Piešťany ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom, predmetom ktorej bolo aj postúpenie pohľadávky uplatnenej v tomto konaní) a v časti zamietnutia žaloby jej nedôvodnosťou, považujúc poskytnutý spotrebiteľský úver na základe citovanej úverovej zmluvy za bezúročný a bez poplatkový, pre absenciu povinných náležitostí zmluvy o úvere uvedených v ust. § 9 ods. 2 písm. c), písm. f) a písm. k) ZoSÚ, ako aj neplatnosti dojednania o poplatkoch a zmluvnej pokute uvedeného v hlave 18 úverových zmluvných podmienok právnej predchodkyne žalobkyne pre ich neprijateľnosť. Pri rozhodovaní o výške už splatného dlhu žalovanej voči žalobkyňi neprihliadol na údajné zosplatnenie úveru, pre neunesenie dôkazného bremena preukázania takéhoto tvrdenia žalobkyne, ktorá takúto právnu skutočnosť preukazovala len listinou oznamujúcou žalovanej len zosplatnenie úveru bez toho, že by v konaní bolo preukázané, že k takémuto zosplatneniu došlo po tom, čo žalobkyňa, prípadne jej právna predchodkyňa, žalovanú po omeškaní splácania úveru trvajúcom viac ako 3mesiace upozornila na možnosť zosplatnenia úveru a to najmenej 15 dní vopred (§ 59 ods. 9 O.z.).

Proti tomuto rozsudku v časti zamietnutia zvyškového nároku žalobkyne a v časti rozhodnutia o trovách konania (výrok II. a III. rozsudku) podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa, eventuálne návrhom na jeho zmenu tak, že žalobe žalobkyne sa v celom rozsahu vyhovie dôvodiac, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie okrem toho, že nie je riadne odôvodnené, vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, považujúc úverovú zmluvu a všeobecné obchodné podmienky právnej predchodkyne žalobkyne - spoločnosti HOME Credit Slovakia a.s. ktoré sú jej súčasťou za platné, obsahujúce všetky náležitosti vyžadované pre úverovú zmluvu ZoSÚ v jeho znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy a neobsahujúce žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Súdu prvého stupňa vytkla nesprávnosť jeho záveru o nedôvodnosti žaloby v časti uplatnených úrokov a poplatkov pre v úverovej zmluve chýbajúci údaj o adrese predávajúceho na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, ako aj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradia v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia dôvodiac, že v prejednávanej veci sa jednalo o bezúčelový úver dohodnutý so žalovanou telefonickou formou a zo zmluvy jasne vyplýva, že ak by prišlo k nejakým reklamáciám alebo sťažnostiam spotrebiteľ si zo zmluvy o úvere prečíta obchodné meno ako aj adresu veriteľa kam môže predmetnú reklamáciu adresovať, že výška splátky je uvedená v políčku č. 37 úverovej zmluvy (43,99 eur), počet splátok je uvedený na lícnej strane zmluvy v políčku č. 38 (číslom 84), frekvencia splátok je uvedená v políčku 64 na lícnej strane zmluvy slovami „lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“ a v políčku 42 s tým, že žalovaná mala možnosť si od žalobcu vypýtať kedykoľvek výpisy z účtov vo forme amortizačnej tabuľky tak, ako je to uvedené v hlave 5 § 2 všeobecných zmluvných podmienok právnej predchodkyne žalobkyne. Za nesprávny považovala aj záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní riadneho zosplatnenia úveru, nakoľko podľa jej názoru, žalovaná bola pred samotným zosplatnením úveru viackrát či už písomne, telefonicky alebo formou SMS správ informovaná o tom, že je v omeškaní so splátkou voči žalobkyňi a bola upozornená na možnosť zosplatnenia úveru, o čom k odvolaniu žalobkyňa pripojila fotokópie podacieho hárku č. FPH 003256488 list č. 1/19 a list č. 19/196 zo 16. októbra 2014.

Žalovaná odvolací návrh nepodala a k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadрила.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.) oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne voči zamietajúcej časti nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je v tejto časti veci samej vecne správny a je dôvodné ho v tejto časti potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.), čo však neplatilo v časti rozhodnutia súdu prvého stupňa o trovách prvostupňového konania, kde výrok súdu prvého stupňa síce žalovanej náhradu trov konania správne nepriznával avšak bolo potrebné ho upraviť tak, aby zodpovedal požiadavkám § 142 ods. 2 O.s.p. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 23. februára 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu súdu prvého stupňa dospel k záveru, že tento vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Odvolačný súd sa stotožňuje s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia ako aj s jeho záverom, že žalobkyni vzniklo právo len na zaplatenie rozdielu medzi sumou skutočne poskytnutých finančných prostriedkov a už splatnou sumou, ktorú žalovaná žalobkyni, prípadne jej právnej predchodkyni ku dňu rozhodovania súdu reálne vrátila (ako aj žalobkyňou uplatnený úrok z omeškania z takto nevrátenej sumy), pre potrebu hľadieť na právnu predchodkyňou žalobkyne poskytnutý úver ako na úver doposiaľ nezosplatnený (pre nepreukázanie splnenia zákonných podmienok umožňujúcich jeho zosplatenie) a úver bezúročný a bezpoplatkový, avšak vzhľadom na potrebu vypořadat' sa s námietkami žalobkyne dopĺňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.) nasledovne:

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie nároku žalobkyne na zaplatenie časti istiny úveru (kde spornou bolo je zosplatenie), úrokov z úveru, sankcie - poplatku za upomienku a ostatných poplatkov (teda zbytkových finančných nárokov žalobkyne, ktoré jej neboli súdom prvého stupňa priznané), ako plnenia z Úverovej zmluvy č. 43120640955 z 12. decembra 2013, uzatvorenej medzi právnu predchodkyňou žalobkyne ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom.

Podľa ust. § 1 ods.2 ZoSÚ, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Podľa ust. § 11 ods. 1, písm. b) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

Z obsahu žalobkyňou predloženej úverovej zmluvy odvolací súd obdobne ako súd prvého stupňa zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje platnú dohodu o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to najmä členenie splátky tak, aby bolo zrejmé aká časť splátky ide na istinu, aká na úroky a aká na poplatky, hoci takéto členenie je potrebné v záujme ochrany spotrebiteľa na prehľadnenie jeho úverového vzťahu k veriteľovi a to najmä v prípade len čiastočných plnení aby bolo zrejmé, ako sa započítavali jednotlivé poskytnuté čo i len čiastočné plnenia zo strany spotrebiteľa, ako to už opakovane v minulosti judikoval Krajský súd Trnava. Obsahuje síce údaj o počte splátok (úver je potrebné splatiť v 84 splátkach) a výške mesačnej splátky, ktorá je vymedzená len sumou 43,99 eur, avšak tieto údaje sú v zmysle vyššie citovaných povinných náležitostí úverovej zmluvy nedostatočné, nakoľko z nich nie je možné zistiť, v akom rozsahu je v dohodnutej splátke zahrnutá splátka istiny úveru, prípadne v akom rozsahu splátka zahŕňa splátku úrokov a iných poplatkov účtovaných žalobkyňou v súvislosti s úverom. Takýmto postupom sa obchádzali jednotlivé ustanovenia ZoSÚ a to ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k). Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok splátok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinnosti dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke úverov poskytovaných veriteľmi na finančnom trhu a zároveň, aby sa zabránilo veriteľom požadovať od dlžníkov plnenia, na ktoré nemajú právny nárok. Na takomto závere odvolacieho súdu nebol dôvod nič meniť a to ani na základe odvolacej námietky žalobkyne, že žalovaná bola oprávnená si kedykoľvek počas celej doby trvania úverovej zmluvy vyžiadať výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky ktoré sa majú splatiť a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane z rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov a prípadne i dodatočné náklady, nakoľko tieto právne významné skutočnosti ako bolo vyššie uvedené majú byť súčasťou úverovej zmluvy, aby spotrebiteľovi ešte pred jej uzatvorením umožnili posúdiť skutočný obsah veriteľom navrhovaného kontraktu (dôležitých primárnych práv a povinností zmluvných strán vyplývajúcich z uzatvárania zmluvy).

Pokiaľ ide o nároky žalobkyne na zaplataenie poplatkov za upomienky, ktoré vo svojej podstate z právneho, ako aj vecného hľadiska predstavujú sankcie, nie je taktiež dôvod nestotožniť sa s argumentáciou súdu prvého stupňa uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku a podporujúcou zvolený spôsob rozhodnutia, najmä záver o tom, že žalobkyňa nepreukázala právny nárok na ich priznanie, či už pre nepredloženie hodnoverného dôkazu preukazujúceho ich vystavenie a doručenie žalovanej (čo platilo aj pre nárok na zaplataenie poplatku za možnosť zmeny splátky a odloženie splátky), ale najmä z dôvodu, že dojednanie o takýchto sankciách a poplatkoch, z ktorého si žalobkyňa uplatňovala v tomto konaní svoje nároky, bolo neplatným, pre spôsob ktorý žalobkyňa zvolila na takéto dojednanie a to použité písmo, kedy samotná úverová zmluva (obsahujúca základné práva a povinnosti zmluvných strán z nej plynúce) je vyhotovená väčším písmom, ako prehlásenie (nachádzajúce sa v spodnej časti úverovej zmluvy) o tom, že neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy sú úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. (ktoré v § 2 hlavy 18 obsahujú dojednania o sankciách za porušenie zmluvy a v § 11 hlavy 1 dojednanie o poplatkoch za zmeny výšky splátok, odkazujúc s ich výškou na úverovú zmluvu, ktorá však takýto údaj neobsahuje) a že dolu podpísaný klient (žalovaná) svojim podpisom potvrdzuje, že je oboznámený s týmito úverovými podmienkami, že sú mu všetky ich ustanovenia zrozumiteľné a považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť nimi viazaný. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že už takéto vyhotovenie časti zmluvy (v tomto prípade obsahujúce inkorporačnú doložku) spôsobilo absolútnu neplatnosť takýchto právnych úkonov, z ktorých potom zmluvným stranám nevznikli žiadne práva a povinnosti. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na doterajšiu súdnu prax, ktorá už v minulosti vyhodnotila zapracovanie dohody o sankciách za porušenie zmluvných podmienok do všeobecných obchodných podmienok, ako aj používanie tak drobného písma, ako aj jeho formy, ktoré je prakticky voľným okom nečitateľné, ako použila žalobkyňa na vyhotovenie časti úverovej zmluvy (v spotrebiteľských zmluvách) za nekalú obchodnú praktiku. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že voľným okom nečitateľná veľkosť písma je neprijateľnou podmienkou spotrebiteľskej zmluvy, ale tiež klamlivou obchodnou praktikou, pri ktorej ide o tzv. klamlivé opomenutie. Ak sú informácie poskytnuté takouto nečitateľnou a neprehľadnou formou, má to ten dôsledok, ako keby spotrebiteľovi neboli poskytnuté vôbec. Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (predtým zákon č. 634/1992 Z.z.) v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, leš, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Ustanovenie § 7 ods. 2 citovaného zákona definuje, že obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Zmluva o úvere uvedená na prvej strane celej písomnosti a jej podstatné náležitosti sú uvádzané väčším písmom, sú pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľné. Všeobecné obchodné podmienky, majú odlišnú funkciu, ktorou je úprava menej podstatných náležitostí, nie sú pre existenciu zmluvného vzťahu a nároky zmluvných strán rozhodujúce, ale upravujú sa v nich zväčša technické otázky zmluvného vzťahu s cieľom sprehľadniť a zostručniť text samotnej zmluvy, aby nebolo potrebné opakovať rovnako znejúce zmluvné ustanovenia v každej zmluve. Ak však žalobkyňa využije nepozornosť spotrebiteľa, ktorý predpokladá, že všetky podstatné otázky týkajúce sa jeho povinností zo zmluvy vyplývajú priamo z textu zmluvy, a ukryje takú podstatnú náležitosť, akou je dohoda o zmluvnej pokute na porušenie zmluvných povinností do všeobecných obchodných podmienok, ide podľa názoru odvolacieho súdu o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktorý využíva leš a neinformovanosť spotrebiteľa a môže narušiť jeho ekonomické správanie, pretože spotrebiteľ sa domnieva, že uzatvára zmluvu za podmienok ktoré sú v zmluve jednoznačne a výrazne označené. Konanie žalobkyne je v rozpore s dobrými mravmi, je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom vysloveným Ústavným súdom Českej republiky v Náleze spis. zn. I. ÚS 3512/2011 z 11. novembra 2013, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napr. od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak nemôžu slúžiť na to, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa

pravdepodobne uniknú (napr. rozhodcovská doložka alebo dojednanie o zmluvnej pokute.). Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nekoná v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nie je možné priznať právnu ochranu. Z uvedeného vyplýva záver, že v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednaní zakladajúce zmluvnú pokutu zásadne nemôžu byť účasťou všeobecných obchodných podmienok, ale len spotrebiteľskej zmluvy, (listiny) samotnej.

Nedôvodnou bola aj námietka žalobkyne o nesprávnosti záveru súdu prvého stupňa o nepreukázaní splnenia zákonných podmienok pre zosplatnenie dlhu žalovanej, nakoľko tak ako to skonštatoval aj súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania nebolo možno dospieť k záveru, že by skutočne žalobkyňa alebo jej právna predchodkyňa písomne vopred upozornila žalovanú na zosplatnenie úveru postupom podľa ust. § 53 ods. 9 O.z.. Na takomto závere nebol dôvod nič meniť ani na základe námietky žalobkyne, že žalovanú či už písomne, telefonicky alebo formou SMS správ informovala o tom, že je v omeškaní a upozornila ju na možnosť zosplatnenia úveru. Tieto tvrdenia totiž neboli súdu prvého stupňa do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej podložené hodnovernými dôkazmi. Za takýto dôkaz nebolo možné považovať ani žalobkyňou s odvolacími námietkami predložený podací hárok pre jeho nepreukaznosť splnenia vyššie citovaných zákonných podmienok zosplatnenia úveru nehovoriac o tom, že na takýto dôkaz ani nebolo možné v odvolacom konaní prihliadnuť. V ustanovení § 205a O.s.p., v znení účinnom od 1. januára 2002 na základe novely vykonanej zákonom č. 501/2001 Z.z., je vyjadrený princíp neúplnej apelácie. Odvolací súd naďalej zostáva súdom apelačným (t.j. súdom, ktorý nie je viazaný skutkovými zisteniami a skutkovými závermi súdu prvého stupňa a ktorý môže vykonať dokazovanie k zisteniu skutkového stavu), nesmie však pritom zásadne (po riadnom poučení účastníka konania podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. - ktoré bolo v prejednávanej veci doručené žalobkyni dňa 17. februára 2015) - na rozdiel od systému úplnej apelácie - prihliadať ku skutočnostiam a dôkazom, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa. S prihliadnutím k novým skutočnostiam a dôkazom je možné rozhodnutia vo veci samej preskúmať iba v prípadoch uvedených v § 205a ods. 1 O.s.p..

Vzhľadom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti rozhodnutia vo veci samej ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V časti rozhodnutia o trovách prvostupňového konania súd prvého stupňa síce v odôvodnení svojho rozsudku správne skonštatoval, že žalovaná mala vo veci väčšinový úspech a náhradu trov konania si neuplatnila (v dôsledku čoho jej nevznikol nárok na ich priznanie) avšak vo výroku rozhodnutia rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, hoci správne mal tento výrok znieť tak, že žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva a to z dôvodu, že podľa ustálenej súdnej praxe vyslovenie, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania pripadá do úvahy vtedy, ak pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania je totožný, prípadne tento rozdiel predstavuje menej ako 10 %. Nakoľko v prejednávanej veci čistý úspech žalovanej v konaní predstavoval viac ako 60% (nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov, a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva) bolo potrebné zmeniť výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa o trovách konania tak, aby to zodpovedalo ustanoveniu § 142 ods. 2 O.s.p. a ustálenej rozhodovacej súdnej praxe.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanej, majúcej vo veci plný úspech, náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že si právo na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.